

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

VILKOLAKIŲ SRIUBA

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 14 –
WEERWOLVENSOEP
Uitgeverij Leopold,
Amsterdam, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Paul van Loon
Pirmą kartą 2015 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 14 – Weerwolvensoep*.
© Viršelio iliustracija ir dizainas, Howard McWilliam
© Iliustracijos, Hugo van Look
© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2015
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Dirsytė, 2020
© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-730-6

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLFAŠ

VILKOLAKIŲ ŠRIUBA

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2021

1. KOKS ČIA KVAPAS?

– Hro-ū!

Dolfas linksmi užkaukė pakėlęs galvą į pilnatį.

Ji buvo nepriekaištingai apvali.

Spindėjo balta ir graži.

Dolfas – visas apžėlęs gaurais, su ilgais nagais ir aštriais dantimis.

Ir dar su uodega.

Paprastai tų dalykų jis neturi.

Tik dabar.

Todėl, kad Dolfas yra vilkolakiukas.

Juo tampa per pilnatį.

Taigi visas tris naktis paeiliui jis būna vilkolakiu.

Dolfas lėkė Vilkolakių mišku.

Skubėjo į pasimatymą su Noura ir Leo.

Po senelio vilkolakio medžiu.

Noura – geriausia jo draugė.

Leo – jo didysis pusbrolis.

Miške buvo tamsu.

Viskas skendėjo šešėliuose.

Medžiai atrodė juodi.

Dangumi plaukė tamsūs debesys.

Nežinia iš kur atsklido nepažįstamas balsas.

– Koks čia kvapas?

Dolfas sustojo.

– Seneli vilkolaki, ar čia tu?

Dolfas įsiklausė.

Niekas neatsakė.

– Leo, ar tai tu? Noura?

Jokio atsakymo.

Vėl pasigirdo tas pats balsas.

– Žinau, kad kažką užuodžiu. Bet ką aš užuodžiu?

Dolfas pasikasė gauruotą pakaušį.

Kas čia kalba?

Iš kur tas balsas sklinda?

Sutraškėjo šakos.

Sušlamėjo lapai.

Medžių šakose sušnabždėjo vėjas.

Ir vėl pasigirdo balsas.

Nemalonus balsas, tiesą sakant...

– Tikrai užuodžiu! Negaliu apsirikti. Jau žinau, ką užuodžiu.

Ogi VILKOLAKIO MĖSĄ!

Dolfui gaurai atsistojo piestu.

Kas čia vyksta?

Kas drįsta garsiai ištarti tokią nesąmonę?

Juk tai siaubinga!

Galbūt taip lepteltų koks pasakos milžinas.

Bet Vilkolakių miške milžinai negyvena.

Nors gal ir...

Dolfas apsidairė.

Pažvelgė kairėn.

Dešinėn.

Mėnulis ryškiai apšvietė tarp juodų medžių vingiuojantį taką.

Ten judėjo kažkoks pavidalas.

Milžiniško ūgio.

Taku artinosi nematyta būtybė.

Jos rankos nukarusios lyg plonos medžio šakos.
Šešėlis slinko artyn ir augo.
– AŠ UŽUODŽIU VILKOLAKIO MĖSĄ!
„Iš kur čia atsirado milžinas?“ – nustėro Dolfas.
Stryktelėjo atgal.
Kaip baisu!
Sulaikė kvapą.
Dar akimirka ir kažkas išniro iš už juodų medžių kamienų.
Net nepanašus j milžiną!
Kažkoks ilgšis.
Liesas kaip liniuotė.
Plonomis rankomis ir kojomis.
Ant galvos užsimaukšlinęs žalią medžiotojo kepuraitę.
Ilgas smakras.
Ištįsusi nosis.
Iš po kepuraitės blizgėjo skvarbios akys.
Ant nugaros pūpsojo krepšys.
Dolfas nusiramino ir lengviau atsipūtė.
Kokia laimė!
Ne pavojingas milžinas, o liesas ilgšis su krepšiu.
Tik jo šešėlis apšviestame take atrodė baugiai milžiniškas.
– Štai ir vilkolakis, – tarė žmogus. – Pats pasirodei? Labai gerai. Dabar tu būsi mano. Kieno tu būsi? Mano. Lazdūno.
„Ką jis čia paisto? – pamanė sau Dolfas. – Tuoju užriaumosiu ir jį išgąsdinsiu.“
– Hrrrrau!
Ilgšis prunkštelėjo.
– Pamanei, kad tavęs išsigąsiu, vilkolakiuk? Be reikalo stengiesi. Aš turiu tau pasiūlymą. Ką aš turiu? Pasiūlymą.

– Hrrr, kas... kas jūs
toks? – suurgė Dolfas. –
Apie kokius pasiūlymus
kalbate?

Žmogus išsiviepė.
Šviesoje blykstelėjo
sidabrinis dantis.

– Aš esu Lazdūnas.
Vilkolakių medžiotojas. Tau turiu
ypatingą pasiūlymą. Koks tai pasiūlymas?
Ypatingas. Sriuba.

Kažką išsitraukė iš krepšio ir užsimojo.
Pasigirdo ZVYYYP!
Oru nušvilpė virvė.
Lyg smauglys apsivijo Dolfo kūną.

Dolfas negalėjo nė krustelėti.
Tvirtai surištas stora virve.
Nuo kaklo iki pat kelių.
– Pakliuvai, – šaipėsi žmogus.
Skubiai užveržė mazgą.
Paskui padaužė sau į krūtinę.
– Valio! Šaunuolis
Lazdūnas! Vakarienei
bus vilkolakių sriuba.
Judinkis, vilkolaki!

2. VILKOLAKIŲ SRIUBA!

Dolfas šokavo per Vilkolakių mišką.

Apvyturiuotas stora virve.

Medžiotojas Lazdūnas vis timpčiojo už virvės galo traukdamas jį į priekį.

Juodu kapanojosi vienas paskui kitą.

Stumdydamiesi ir klupčiodami.

– Eik pirmyn, ar girdi, vilkolaki?

Tačiau Dolfas eiti negalėjo.

Tik šokuoti, lyg būtų kengūra.

Kaip eisi iki kelių supančiotas?

– Ką...

Strykt.

– Jūs...

Strykt.

– Ruošiatės...

Strykt.

– Su...

Strykt.

– Manimi...

Strykt.

– Daryti?

Staiga Lazdūnas sustojo.

– Pagaliau! – gaudydamas orą apsidžiaugė Dolfas. – Visai nusikaliau taip bešokuodamas.

Lazdūnas išsiviepa.

– Nesirūpink, vilkolaki. Greitai tau nebereikės šokuoti...

Mėnulio šviesoje blykstelėjo jo sidabrinis dantis.

Mostelėjo į storą medį.

Jo nusvirusios šakos gaubė miško taką.

– Pažvelk ten. Ar matai po medžių katilą? Tai sriubos katilas. Jame virsiu sriubą. Kokią sriubą? Vilkolakių. Cha cha! Ar žinai, iš ko virsiu tą sriubą?

– Ee, nee... – sulemeno Dolfas. – Tikiuosi, kad iš nieko.

– Cha cha! Klaidingas atsakymas, – nusikvatojo Lazdūnas. – Iš tavęs virsiu sriubą! Gal žinai kodėl? Ne, tu nežinai kodėl.

– Nee, nežinau, – atsakė Dolfas. – Ir nenoriu žinoti.

Lazdūnas nusikvatojo dar garsiau.

– Labai apgailestauju, bet tau nepasisekė, vilkolaki. Tau teks nerti į sriubos katilą. Todėl, kad esi vilkolakis. Aš kaip tyčia žiauriai nekenčiu vilkolakių. Dabar žinai kodėl.

Dolfas ėmė drebėti.

– Kokia nesąmonė, – pasakė. – Ir kas taip sugalvojo? Niekada negirdėjau apie jokią vilkolakių sriubą.

– Cha, o aš girdėjau, – pasakė Lazdūnas. – Todėl, kad turiu vieną knygą. Ką aš turiu? Knygą. Ji vadinasi „Vilkolakių medžiotjų vadovas“. Ten visko gali rasti.

– Ko ten gali rasti? – paklausė Dolfas.

– Vilkolakių sriubos receptą. Dar ten sakoma, kad ji nepaprastai skani.

Dolfas papurtė galvą.

– Netikiu, kad ji galėtų būti skani. Greičiau baisiai šlykšti. Su gaurais, iltimis ir viskuo kitkuo. Ir dar su uodega! Ir kas išdrįstų tokią valgyti?

Lazdūnas išsišiepė iki ausų.

Rodos, jo veidas suskilo į dvi dalis.

– Ir ką tu nusimanai? Ogi nieko. Vilkolakių sriuba – gerai žinomas skanėstas.

Mikliai užkūrė po katilu ugnį.

Iš švarko kišenės išsitraukė knygą.

Su pasididžiavimu pabeldė į jos kietą viršelį.

– Štai ji! Tai „Vilkolakių medžiotojo vadovas“. Ir čia parašyta...

Ėmė vartyti knygą.

– Ak, štai čia viskas yra parašyta.

Lazdūnas smiliumi pabaksnojo į atverstą puslapį.

– Kaip paruošti vilkolakį, – garsiai perskaitė. – Jį galima iškepti. Galima troškinti. Taip pat paskrudinti karštame aliejuje.

Netgi išvirti iš jo sriubą. Ypač gero skonio. Su svogūnais ir česnakais. Su pomidorais. Žiupsneliu pipirų. Skanią, aštrią sriubytę. Dar reikėtų įdėti porą. Tuomet garantuotai bus pati skaniausia sriuba!

Lazdūnas užvertė knygą.

– Ar įsitikintai? Dabar pakalbėsime apie tave, vilkolaki. Koks tavo vardas? Juk visi vilkolakiai turi vardus?

Dolfas dvejojo.

„Nesakysiu jam savo vardo, – nutarė. – Labai pavojinga. Jei pasakysiu savo vardą, išsiduosiu. Nenoriu, kad jis sužinotų, kas aš esu.“

– Ee, mano vardas... Vilis. Vilkolakis Vilis. Toks mano vardas. Ir šitas Vilis nepateks... į vilkolakių sriubą.

Lazdūnas garsiai nusikvatojo.

– Tuomet Viliui baisiai nenuskilo. Kas nutiko Viliui? Jam baisiai nenuskilo.

Su tais žodžiais iš krepšio ištraukė didelį blizgantį peilį...

TURINYS

1. Koks čia kvapas?	5
2. Vilkolakių sriuba!	11
3. Svogūnas...	16
4. Pabaisos	20
5. Kiaušinis...	24
6. Leo lagaminuks	28
7. Česnakas...	34
8. Vaiduokliniai	37
9. Poras...	43
10. Rizikingi dalykai	45
11. Pomidoras...	51
12. Sniego seniai	54
13. Raudonasis pipiras...	59
14. Drakonas	62
15. Žuvies griaučiai...	66
16. Lobis	69
17. Citrina...	74
18. Beždžionių traškučiai	77
19. Musmirių košė	82
20. Vilkovaikis	86
21. Druska ir saldymedis su akmeniu...	91
22. Vestuvės	95
23. Eisi kartu...	100
24. Dar vienas vilkolakis...	103
25. Tai tu ir esi... Vilkolakiukas Dolfas	106
26. Vilkolakių sriuba...	110
27. Paulas van Loonas apie „Vilkolakių sriubą“	116

Nyderlandų rašytojas Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarios knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius, skaitytojų pamiltas ir už knygas „Siaubų autobusas“ bei „Tamsta Varlius“. Dolfas – mielas ir draugiškas berniukas, kuris lanko mokyklą ir gyvena su draugu Timiu ir jo tėvais. Būtų toks kaip ir visi berniukai, bet jis – tikras vilkolakiukas ir per kiekvieną pilnatį pavirsta baltu vilkiuku. Šioje knygoje Dolfas atsiduria tikrame pavojuje – jį sugauna vilkolakių medžiotojas, kuris ketina išvirti iš vilkolakiuko sriubą. Mėginamas laimėti laiko ir taip išsigelbėti Dolfas ima savo pagrobėjui pasakoti įdomiausias nuotykių istorijas iš savo sapnų bei prisiminimų. Smagiai Hugo van Looko iliustruota knyga skirta jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet patiks ir vyresniems skaitytojams.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ar mėgsti sriubą?

Vilkolakiukas Dolfas labai mėgsta.

Bet tik ne tada, kai pačiam gresia
būti įmestam į puodą!

Vilkolakių miške siaučia vilkolakių
medžiotojas. Jis žūtbut trokšta išsivirti gardžios
vilkolakių sriubos. Gal net iš paties Dolfo.

Laukia labai pavojingas nuotykis!

Kiti Dolfo nuotyčiai:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-730-6

9 786094 417306